LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

Bezoek aan Nederland en Engeland

Beschrijving

We hadden in het begin van het jaar al een reis naar Nederland gepland in mei. We zouden dan op Hemelvaart vanuit Zuid-Afrika vliegen naar Nederland en ruim 2 weken later weer terugkeren naar Zuid-Afrika. Dat past ook net in de vakantieplanning, want op 12 juni gaan we dan op vakantie naar Tanzania met Koen en Rinse.

Dit keer vliegen we gewoon met KLM, zowel heen als terug. De vlucht naar Amsterdam vertrekt weer om 23.15 uur, iets eerder dan wanneer het wintertijd is in Nederland. Die donderdagavond bracht onze vaste taxichauffeur Riaan ons naar het vliegveld. Het bagage afgeven en de controles verliepen vlot en daarna konden we nog een paar uur wachten in de lounge. We hadden geen toegang meer met KLM (ik ben de gold status kwijt doordat we te weinig vliegen), maar via onze bank konden we alsnog de lounge in.

Na een probleemloze vlucht kwamen we dan vrijdagmorgen in Amsterdam aan en werden we door Koen opgehaald. We hoopten op mooi weer in Nederland, maar de eerste dagen viel dat behoorlijk tegen. Het is in Zuid-Afrika, in ieder geval overdag, nog steeds warmer dan in Nederland.

De eerste week verbleven we zoals gewoonlijk in Eindhoven, en op dinsdag zijn we dan nog een dagje naar Zeeland geweest, ik naar het Limagrain kantoor in Rilland en Tineke naar Claudia in Heinkenszand. Op de terugweg wilden we langs de glutenvrije snackbar in Gilze (Eetwinkel Kom dâ??r in). Helaas hadden we niet van tevoren gekeken en bleek deze gesloten. Daarom zijn we maar naar de nabijgelegen Van der Valk gegaan en daar hebben we prima kunnen eten (inclusief glutenvrij).

Aan het begin van de week werd ik ook nog gecontacteerd door een journalist van Tubantia. Hij had mijn verhaaltje bij FC Twente gelezen en wilde mij graag interviewen voor de rubriek â??Eens een Tukkerâ??. Dat interview heeft net plaatsgevonden, alleen moet ik nog wat fotoâ??s opzoeken op mijn computer in Pretoria, dus die kan ik pas na terugkomst opsturen.

In het weekend hadden we een drukker programma, want op zaterdagmiddag kwamen Tinekeâ??s broer en zus bij ons langs, en op zondag was het de familiedag van de familie Thijert (mijn moeder). Het was toeval dat we met deze gelegenheid in Nederland zijn (het is altijd op eerste pinksterdag), maar daar moeten we nu natuurlijk van profiteren. Op de familiedag hebben we dan bij kunnen praten met al mijn ooms en tantes en mijn neven en nichten (met aanhang). Daarvoor waren we al bij Cecil op bezoek geweest, want deze familiedag was natuurlijk in Twente.

Tijdens ons vorige bezoek aan Nederland hadden we met Paul afgesproken om hem en zijn vriendin Emma in Engeland op te zoeken in de week na pinksteren (en ook haar moeder te ontmoeten). Hij zou dan de hele week bij haar in Taunton zijn en wij zouden daar dan met de auto naartoe rijden. Dat zou dan ook onze eerste lange reis met een electrische auto zijn, want tot nu toe hadden met de auto alleen in Nederland gereden.

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

We gingen maandagmorgen vroeg op pad, met een reis door Belgie en Frankrijk naar Calais voor de reis op de trein door de kanaaltunnel. Het was ongeveer 300 km/3 uur rijden vanaf Eindhoven en dan zouden we net voor de tunnel voor de eerste keer snelladen. Het rijbereik van de auto is op dit moment (zomer) ruim boven de 400 km, dus dat zou makkelijk moeten gaan. Ik had een McDonalds met een snellaadpaal gevonden vlak voor de trein en dicht bij de snelweg, en als alternatief was er nog een snellader op een paar honderd meter afstand.

De reis ging vlot en de laadpaal was nog vrij en werkte goed. Bij de McDonalds konden we naar het toilet en koffie drinken, en na ruim een half uur zat de auto weer op 80%. Voller laden had niet zoveel zin, want hoe voller de batterij is, hoe langzamer het laden gaat. En met deze 80% lag ons rijbereik weer ruim boven de 300 km. Wel moesten we dan nog een keer in Engeland laden om bij ons hotel in Bridgwater te komen. We hadden ook nog een tariefvoordeel, het was happy hour van 9-11 uur, waarbij het laden 0.30 euro per kWh ipv 0.35 euro kostte. Erg goedkoop dus voor snelladen.

Bij de trein aangekomen bleek dat we een uur eerder met de trein konden (we hadden 11.24 uur gereserveerd) en daardoor waren we al rond 10 uur lokale tijd aan de Engelse kant (met 1 uur tijdverschil).

In Engeland hebben we ongeveer 1,5 uur gereden, het was erg druk, waarna we weer zijn gestopt bij een snellader om weer op 80% te komen. Daarmee zouden we dan genoeg hebben om bij het hotel te komen. We zijn verder via de London Orbital naar Bristol gereden en vandaar naar Bridgwater. Het hotel stond in een klein dorpje, North Petherton, en de naam was Walnut Tree hotel. Het bleek eenvoudig te vinden en was een echt Engels hotel. Ik had gezien dat ze ook een laadpaal hadden, dus dan konden we makkelijk â??s nachts opladen. Dat viel echter een beetje tegen, want de prijs voor het laden was de prijs voor snelladen (0.85 Euro per kWh), maar het laden ging erg langzaam (7 kWh/uur). En aan het eind moest je je auto ook nog loskoppelen, anders kreeg je ook nog een blokkeertarief. De eerste avond heb ik geladen tot ik ging slapen, en we hebben nog een keer een paar uur geladen. Want om te laden moest je eerst een bedrag storten, en dat was je kwijt als je het niet gebruikte. Niet bepaald klantvriendelijk.

Het laden in Engeland was op zich gemakkelijk, maar de meeste laadpassen die we hebben werken niet, of niet allemaal. Maar meestal kon je ook gewoon met een creditcard betalen en dat hebben we dan ook een aantal keren gedaan. En over het algemeen hebben we snelgeladen, want laders met een lage snelheid waren over het algemeen niet of nauwelijks goedkoper. De laatste middag hebben we bij een snellader in de buurt van het hotel de auto tot 90% volgeladen, zodat we de volgende ochtend op de terugweg al een eind richting trein konden rijden. Naast ons kwam op een gegeven moment een ouder echtpaar met een gloednieuwe auto laden, maar dat lukte niet helemaal. En dat is een minpunt van al die verschillende laadpalen, bij sommige moet je eerst de kabel verbinden, bij andere moet je eerst je laadpas aanbieden. En andersom werkt dan vaak niet. Ik heb hem even geholpen en toen leek het te werken, maar de man was te ongeduldig. Het duurt even voor de auto daadwerkelijk gaat laden, er is eerst nogal wat communicatie tussen de auto en laadpaal nodig. Maar de man rukte de kabel al weer los en zei dat het niet werkte. Omdat onze auto toen vol genoeg was, zijn we toen maar weggegaan.

De maandagavond hebben we in het hotel gegeten en daarna zijn Paul en Emma nog even langsgeweest, want we hadden wat spullen voor Paul meegenomen in de auto.

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

Het weer was trouwens ongekend de hele week, het was iedere dag 33-34 graden en â??s avonds koelde het maar langzaam af. En onze hotelkamer was op de eerste verdieping, zonder airco en behoorlijk warm. De eerste 3 nachten hebben we dan ook met de ramen en gordijnen wijdopen geslapen.

Door de warmte besloten we dinsdag naar Cardiff te rijden, daar aan het water te kijken en fish & chips te eten (in Engeland kun je op veel plaatsen ook glutenvrije fish & chips kopen). Daarna hebben we nog bij een Sainsburyâ??s supermarkt naar glutenvrije spullen gekeken en ook nog even snelgeladen. Die avond zijn we met Paul, Emma en Emmaâ??s moeder in Taunton wezen eten. Het was erg warm in de pub, daarom zijn we al snel weer naar het huis van Emmaâ??s moeder gereden (waar Paul en Emma ook logeren) en daar nog door Paul gebakken cheesecake (glutenvrij) hebben gegeten als nagerecht.

De volgende dag zijn we naar Cheddar gereden voor een wandeling (Cheddar gorge walk). Cheddar is erg toeristisch en natuurlijk bekend vanwege de kaas. Deze wordt deels in grotten gerijpt en deze kun je daar dan ook bezoeken. Entree kostte echter 30 Euro per persoon en daarnaast nog 8 euro voor het parkeren. We zijn naar het eind van de gorge gereden, daar konden we gratis parkeren en vandaar hebben we de wandeling door de gorge gedaan. Halverwege kom je dan in Cheddar zelf (voor een koffiestop ook) en dan terug omhoog de gorge in. De temperatuur viel nog mee, omdat we redelijk vroeg begonnen waren. Hieronder een paar indrukken van deze wandeling van 6.5 km.

https://strava.app.link/UUKhYzvZy3b

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

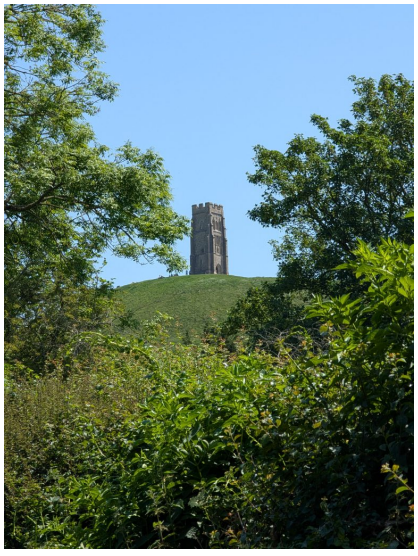

Daarna zijn we voor de lunch naar Glastonbury gereden. Glastonbury is vooral bekend van het Glastonbury Festival, een enorm popfestijn met meer dan 200 000 bezoekers ieder jaar. We wilden in het dorp parkeren voor een kleine lunch, maar dat bleek nog niet zo eenvoudig. We hadden een parkeerplaats, maar die had alleen een muntautomaat en een app waar je kon betalen. We hadden geen munten, dus we probeerden de app. Deze wilde echter op mijn telefoon niet installeren en bij Tineke gaf die aan dat het niet mogelijk was vanwege het land (Tineke staat op Zuid-Afrika, ik op Nederland). Dus blijkbaar kunnen buitenlanders hier dan niet betalen. Een paar honderd meter verder vonden we dan wel een plekje bij mensen voor het huis, waar het gratis parkeren is. Van Paul hadden we al gehoord dat het parkeren vaak zo gaat, iedere gemeente heeft zijn eigen app en er geen geen centrale app waarbij je alle parkeerplaatsen in Engeland kunt betalen. En hetzelfde lijkt een beetje op te gaan voor de laadpalen, er zijn veel verschillende apps in omloop. En veel van de Europese laadpassen blijken hier dan niet te werken. Gelukkig kun je meestal ook wel direct met een creditcard betalen. Later zagen we trouwens een andere parkeerplaats waarbij je wel gewoon met een kaart kon betalen.

We hebben geluncht in een alternatief restaurantje, waar je langs de balie liep om het eten uit te kiezen en dan kon betalen. Het eten was alleen vegetarisch, maar gelukkig was er ook voldoende glutenvrij.

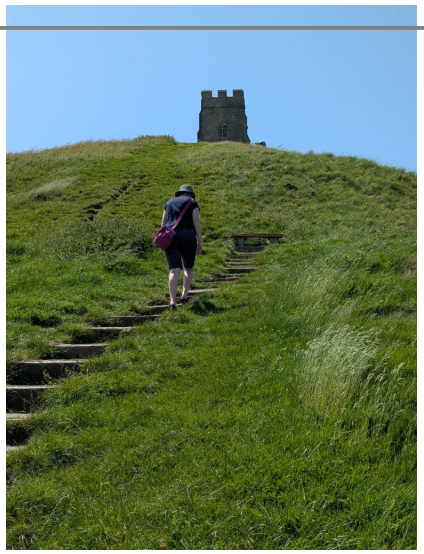
Een bezienswaardigheid in Glastonbury is de Glastonbury Tor, en daar zijn we na de lunch even naartoe gelopen. Het was inmiddels behoorlijk warm en we moesten deels in de volle zon de klim naar de Tor maken. Het is een toren midden in een kaal weiland op een heuvel, zie hierna een impressie van de route naar deze Tor.

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

Daarna zijn we terug naar het hotel gereden en die avond hebben we gegeten in een steakhouse, Miller & Carter, in Taunton.

Donderdag was alweer onze laatste dag in Engeland en we besloten een wandeling in Quantock Hills National Landscape te maken. Het heet ook wel quantock hills area of outstanding natural beauty. De wandeling staat in Alltrails, dat is een app die we vaak gebruiken om wandelingen te vinden. De wandeling heette Weacombe Hill, Longstone Hill and Holford Combe Circular en is 11.4 km.

https://www.alltrails.com/nl-nl/wandelpad/england/somerset/weacombe-hill-longstone-hill-and-holford-combe-circular?sh=65nmeo&utm_medium=trail_share&utm_source=alltrails_virality

We vertrokken weer op tijd, alhoewel het die dag niet zo warm zou worden als de dagen ervoor. Op de website van alltrails staat ook altijd een link naar Google Maps om naar het beginpunt van de wandeling te rijden. Deze gebruikte ik om er naartoe te rijden. Het ging veel over smalle kronkelige weggetjes en uiteindelijk reden we in een bos en liep de weg dood. Je kon daar inderdaad parkeren, maar het bleek dat het beginpunt van de wandeling nog vrij ver weg was. En toen ik google opnieuw naar het beginpunt liet rijden, bleek dat we nog een kwartier moesten rijden. Ik denk dat er iets mis is gegaan toen we nog bij het hotel stonden. KPN had nogal eens verbindingsproblemen in Engeland en daardoor kon hij wellicht eerst de goede route niet precies vinden. De tweede keer kwamen we inderdaad weer bij een parkeerplaats aan en dit keer was het wel op de wandelroute.

We liepen eerst een heel stuk over licht glooiende heidevelden, waar we ook nog wilde paarden tegenkwamen. Onderweg in de auto hadden we ook al een vos gezien die de weg overstak. En later kwamen we ook nog 2 reeen tegen. Daarna was er een vrij steile afdaling en toen moesten we langzaam weer omhoog naar het beginpunt van de route. We kwamen echter ook nog langs een hotel (in de middle of nowhere), waar we koffie hebben gedronken. Het laatste stuk van de route liep omhoog door het bos, langs een klein beekje.

https://strava.app.link/Z4yuSkLZy3b

Hieronder een impressie van de wandeling:

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

We waren rond de middag terug bij de auto en besloten naar het dorpje Watchet aan de kust te rijden, waar we dan konden lunchen. We hebben hier geluncht bij London Inn, dit was een erg rustiek restaurant met Seaview. Dit seaview moet je niet al te letterlijk nemen, je keek op een plein en daarachter zag je de zee, niet bepaald een mooi gezicht.

Daarna zijn we nog even langs de zee gelopen, maar er was geen strand en het was een getijdehaven, maar het was laagwater:

Daarna zijn we teruggereden naar het hotel, maar onderweg nog even gestopt bij de Sainsburyâ??s voor wat laatste inkopen.

Die avond hebben we met Paul en Emma gegeten bij de plaatselijke Italiaan, op loopafstand van waar Paul en Emma wonen. Die avond hebben we ook afscheid genomen, want we zouden vrijdagochtend vroeg vertrekken. Onze trein was om 13.24 uur, maar het is minimaal 4 uur rijden naar de terminal en we moeten 1 x laden onderweg. Bovendien kan het druk zijn, op de heenweg stonden er lange files richting kanaaltunnel in Engeland.

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

Vrijdagochtend vertrokken we om 6 uur en we reden dit keer niet via Bristol, maar via een normale weg langs Stonehenge. Op maandag was het een vrije dag in Engeland en dan is het niet aan te raden deze weg te rijden vanwege files, maar omdat we nu vroeg zijn en deze route iets korter is, hebben we het nu wel gewaagd. En inderdaad stonden er geen files dit keer. We reden daardoor vlot naar onze eerste laadstop, dezelfde dan we op de heenweg gebruikt hebben. Dan was het nog ongeveer 1,5 uur naar de tunnel. We hebben weer tot 80% geladen, binnen 30 minuten, en kwamen veel te vroeg bij de terminal aan, want er was geen enkel oponthoud of file. Het bleek dat we een uur moesten wachten tot we met de trein door de tunnel konden. We hebben die tijd doorgebracht in het terminalgebouw, koffie gedronken en wat rondgehangen. Op grote schermen geven ze aan wanneer je verder mag en toen konden we aansluiten in de rij voor de paspoortcontrole. De EU controle duurde het langst, omdat alle Engelsen nu toestemming moeten hebben voor toegang tot de EU, net als wij van tevoren toestemming moeten vragen om Engeland in te mogen. Uiteindelijk hadden we nog een trein 1,5 uur eerder dan gepland, en waren we rond half 2 in Frankrijk (met 1 uur tijdverschil). Ik wilde nog een stukje in Frankrijk rijden tot dicht bij de grens en dan laden, want Frankrijk is goedkoop voor het (snel)laden. Ik had een Carrefour supermarkt in Duinkerken gevonden met een snellaadstation ernaast. En er vlakblij zat ook nog een andere snellader. Bij de supermarkt aangekomen bleek er echter een probleem met de snelladers, alle kabels waren eraf gesneden (voor het koper) en geen enkele werkte meer. We gingen op zoek naar de andere snellader en vonden die ook snel. Er waren hier 4 plaatsen, maar de snellaadterminal waar wij stonden werkte niet (en bediende 2 van de 4 plaatsen). En de andere 2 snelladers waren bezet. Ik sprak even met de Engelsman die daar aan het laden was en hij had vorige week nog bij de supermarkt geladen en toen werkten ze nog. Hij zei ook dat hij 10-15 minuten zou laden, dus daarop konden we wel wachten. Terwijl we aan het wachten waren, kwam de Fransman die de andere plaats bezet hield aanlopen, hij was klaar en zo konden wij gaan laden. We moesten tot 80% laden en dan zouden we volgens mijn planning thuis kunnen komen. Dat zou weer 30 minuten duren, dat geeft de auto ook aan. In die tijd zijn wij even de supermarkt ingelopen voor een toiletstop en om naar de glutenvrije producten te kijken.

Toen de auto weer op 80% stond zijn we weer weggereden en binnen enkele kilometers waren we in Belgie. De snelladers in Belgie staan vaak op parkeerplaatsen zonder voorzieningen, daarom gaven wij er de voorkeur aan in Frankrijk te laden. Bovendien is Frankrijk goedkoop in vergelijking met Nederland of Belgie.

Google maps gaf aan dat we bij Antwerpen in een lange file zouden komen (30-40 minuten). Toen we in de buurt van Brugge kwamen, zag ik dat er een snellere route via Zeeuws-Vlaanderen en Zeeland was. Deze hebben we toen genomen. Omdat we vrij laat in Eindhoven zouden zijn, besloten we de glutenvrije snackbar in Gilze te bezoeken voor onze avondmaaltijd. Na deze maaltijd en een lekker ijsje (met glutenvrij hoorntje voor Tineke) waren we net na 19 uur terug in Eindhoven.

Het rijden met de electrische auto is erg meegevallen, we hebben geen laadstress gehad en de stops waren maximaal een half uur. We combineerden zoveel mogelijk met een plaats waar we toch al wilden stoppen. Op de reis van ongeveer 700 km hebben we 2 x 30 minuten geladen, wat erg meeviel. In de winter zal het wellicht iets langer zijn, want de range loopt terug bij lage temperaturen. Wij hadden echter nu bij een volgeladen accu een range van 430 km. Daarbij moet wel aangetekend worden dat ik niet hard heb gereden, op de snelweg 110-114 km op de teller. De range gaat behoorlijk omlaag als je harder rijdt.

LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

Morgen vliegen we dan terug naar Zuid-Afrika. De dagvlucht van KLM die om 10.35 uur vertrekt van Amsterdam en om 21.20 uur landt in Johannesburg, zodat we normaalgesproken weer voor middernacht in ons huis in Pretoria zijn. Koen brengt ons morgenochtend vanuit Eindhoven met de auto naar Schiphol.

Categorie

1. Geen categorie

Datum aangemaakt
30/05/2026
Auteur
louis